

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud České Budějovice – pobočka v Táboře, ve veřejném zasedání konaném dne **30. září 2015**, v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jiřiny Roubíčkové a soudců Mgr. Mileny Vránkové a Mgr. Zdeňka Pořízka, projednal **odvolání**, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 6. 8. 2015, č. j. 1T 68/2015 - 53, podal obžalovaný [REDACTED] nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED] a rozhodl o něm **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se k odvolání obžalovaného napadený rozsudek ve výroku o uložení trestu zákazu činnosti **z r u š u j e .**

Při nezměněném výroku o vině a výroku o uložení peněžitým trestu, včetně výroků soudem učiněných podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku a § 69 odst. 1 tr. zákoníku

se podle § 259 odst. 3 tr. řádu nově rozhodnuto **t a k t o :**

Obžalovanému

[REDACTED]

se podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku **u k l á d á** trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu **na dobu 2 (dvou) let.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 6. 8. 2015, č. j. 1T 68/2015 - 53, byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Za tento přečin okresní soud podle § 274 odst. 2 tr. zákoníku a podle § 67 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku za užití § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku uložil obžalovanému peněžitý trest v počtu 100 denních sazeb po 150 Kč, tedy v celkové výši 15.000 Kč. Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku bylo obžalovanému povoleno uložený peněžitý trest splácet ve splátkách po 1.500 Kč měsíčně, počínaje 15. dnem měsíce následujícím po právní moci předmětného rozhodnutí, přičemž bylo určeno, že výhoda splátek peněžitého trestu odpadne, jestliže obžalovaný nezaplatí dílčí splátku včas. Pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené době vykonán, byl podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku stanoven náhradní trest odnětí svobody v délce 50 dnů. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 30 měsíců.

Předmětné rozhodnutí právní moci nenabylo, neboť obžalovaný proti němu v zákonné lhůtě osmi dnů podal prostřednictvím své obhájkyne odvolání, které směřováno do výroku o trestu.

V písemném odvolání konstatováno, že s výrokem o vině obžalovaný souhlasí, neboť si je vědom, že ke spáchání skutku došlo. Nesouhlasí však s výrokem o trestu, neboť se domnívá, že je nepřiměřeně přísný. Ke spáchání skutku se obžalovaný plně doznal a také v rámci své výpovědi popsal, jak a proč pod vlivem alkoholu usedl dne 14. 3. 2015 za volant půjčeného osobního vozidla. S tímto vozidlem obžalovaný následně v důsledku kluzké vozovky dostal smyk a v Chýnově havaroval. Obžalovaný dopravní nehodou způsobil škodu jednak na samotném vozidle a jednak na veřejném osvětlení. Škodu na vozidle, která činila 70.000 Kč, obžalovaný poškozenému [REDAKCE] uhradil v hotovosti již dne 20. 3. 2015, kdy se s ním o výši způsobu úhrady dohodnul. Škoda způsobená na veřejném osvětlení Městu Chýnov byla tímto poškozeným subjektem vyfakturována dne 15. 4. 2015 poté, kdy byla oprava provedena, a to částkou 10.068 Kč. Tuto částku obžalovaný uhradil v hotovosti dne 20. 4. 2015. Škoda na zdraví jedním obžalovaného způsobena nebyla. Dále obhajobou konstatováno, že v důsledku odevzdání řidičského oprávnění dne 14. 3. 2015 byl pak obžalovaný omezen ve výkonu svého zaměstnání, kdy do té doby pracoval jako traktorista a řidič zemědělských strojů v ZOD Choustník. V důsledku ztráty řidičského oprávnění byl přerazen na práci v dílně, což má za následek snížení mzdy. Změny v pracovním poměru jsou pro obžalovaného také svým způsobem trest.

Obhajobou zdůrazněno, že obžalovaný je osobou občansky bezúhonnou, nebyl soudně trestán a přestupkově projednáván a v evidenční kartě řidiče nemá žádný záznam, což vyplynulo i z provedeného dokazování.

Dle názoru obžalovaného jsou splněny podmínky § 223a tr. řádu a soud mohl trestní stíhání podmíněně zastavit dle ustanovení § 307 odst. 1 tr. řádu, případně schválit narovnání dle § 309 odst. 1 tr. řádu, neboť vzhledem k osobě obžalovaného, s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a k okolnostem případu, lze důvodně takové rozhodnutí považovat za dostačující, resp. je možné takový způsob vyřízení věci považovat za dostačující vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného činu, míře, jakou byl přečinem dotčen veřejný zájem, k osobě obžalovaného a jeho osobním a majetkovým poměrům. Navrženo proto, aby odvolací soud rozsudek I. stupně změnil a rozhodl dle § 223a tr. řádu.

Ve veřejném zasedání konaném před odvolacím soudem dne 30. 9. 2015, jemuž byl obžalovaný osobně přítomen, obhájkyň obžalovaného odkázala na písemné vyhotovení podaného odvolání. Nadto obhájkyň obžalovaného zdůraznila, že odvolání nesměruje do výroku o vině, neboť obžalovaný se k trestné činnosti doznal, ale výhradně do výroku o uloženém trestu, který se jeví být obžalovanému nepřiměřeně přísným. Obhájkyň obžalovaného připomněla, že obžalovaný nebyl nikdy v minulosti trestně ani přestupkově řešen, proto se domáhá zmírnění trestu, popř. podmíněného zastavení trestního stíhání. Obhájkyň obžalovaného neučinila pro průběh veřejného zasedání dalších návrhů na doplnění dokazování. Závěrem navrhla, aby z důvodů v odvolání rozvedených byl odvolacím soudem napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušen a odvolacím soudem bylo rozhodnuto o zmírnění trestu, nebo o podmíněném zastavení trestního stíhání.

Státní zástupkyně KSZ v Českých Budějovicích – pobočky Tábor zkonstatovala, že trest, který byl obžalovanému uložen je trestem přiměřeným vzhledem k charakteru trestné činnosti a osobě samotného obžalovaného. Toto vyjádření se vztahuje nejen k trestu peněžitému, ale i k uloženému trestu zákazu činnosti. Státní zástupkyně taktéž neučinila pro průběh veřejného zasedání dalších důkazních návrhů. Připomněla, že s ohledem na to, že odvolání bylo ze strany obžalovaného podáváno výhradně do výroku o uloženém trestu, nelze rozhodnout o alternativním návrhu, tedy o podmíněném zastavení trestního stíhání. Navrhla proto, aby odvolání obžalovaného bylo podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Krajský soud poté ve smyslu § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal napadené rozhodnutí se zaměřením na výrok o trestu, přičemž přezkumu podrobil i zákonnost řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo. Učinil závěr, že oprávněnému prostředku obžalovaného lze částečně přisvědčit, a to z následujících důvodů.

Po stránce procesní nebyly zjištěny žádné vady, řízení bylo před okresním soudem vedeno v souladu s příslušnými procesními předpisy, právo na obhajobu obžalovaného bylo náležitým způsobem šetřeno. Dokazování bylo provedeno zákonným způsobem v rámci hlavního líčení, které bylo ovládáno zásadami ústnosti a bezprostřednosti, tak, jak je má na mysli ust. § 2 odst. 11, 12 tr. řádu. Důkazní materie, která byla realizována v rámci hlavního líčení, byla dostatečná pro učinění skutkových závěrů, o nichž není důvodných pochybností

ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu. Okresní soud zhodnotil provedené důkazy ve smyslu zásady volného hodnocení důkazů (§ 2 odst. 6 tr. řádu), když tyto hodnotil nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech, a to podle svého vnitřního přesvědčení. Závěr nalézacího soudu o skutkovém stavu se tedy opírá o všestranné a logické zhodnocení důkazů provedených před soudem a jejich vzájemných souvislostí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí, plně vyhovujícím ust. § 125 tr. řádu, soud I. stupně logickým způsobem vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení, přičemž s jeho skutkovými závěry i s právní kvalifikací jednání obžalovaného se soud odvolací plně ztotožňuje. Konečně obžalovaný se k trestné činnosti prakticky plně doznal, a jeho doznání korespondovalo s ostatními provedenými důkazy.

Za situace, kdy odvolací soud v plném rozsahu akceptoval výrok o vině napadeného rozsudku, zaměřil se v rámci své přezkumné povinnosti i na výrok o uloženém trestu. K odvolacím námitkám, které směřovaly do soudem zvoleného druhu trestu, odvolací soud v první řadě konstatuje, že nebyly zjištěny žádné překážky, které by podle ustanovení § 274 odst. 2 tr. zákoníku, bránily uložení peněžitému trestu. Nalézací soud v odůvodnění napadeného rozsudku velmi pečlivě hodnotil veškeré okolnosti, jež je nutno brát při rozhodování o druhu a výměře trestu v úvahu, zabýval se jak povahou a závažností spáchané trestné činnosti, tak skutečnostmi, vztahujícími se k osobě obžalovaného [REDAKCE]. Při stanovení druhu trestu bylo soudem I. stupně správně přihlédnuto k doznání obžalovaného a úhradě způsobené škody v plné její výši jako k polehčujícím okolnostem. Pokud tedy ze všech zjištěných skutečností dovedl soud, že odpovídajícím trestem je trest peněžitý, nelze mít tento za nezákonný či nepřiměřeně přísný. Naopak, dle odvolacího soudu takto uložený trest plně odpovídá všem okolnostem, charakterizujícím spáchanou trestnou činnost i osobu obžalovaného, a zcela respektuje zákonné zásady pro ukládání trestů obsažené v ustanovení § 39 a následujících trestního zákoníku. Při stanovení výše měsíčních splátek a stanovení náhradního trestu odnětí svobody v délce 50 dnů v případě, že by nebyl peněžitý trest ve stanovené době vykonán, lze i v tomto směru plně odkázat na odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně, neboť odvolací soud se s jeho závěry plně ztotožňuje.

Odvolací soud rovněž konstatuje, že k uložení trestu zákazu činnosti nebyly zjištěny žádné překážky, avšak vědom si zásad pro ukládání trestů daných ust. § 39 tr. zákoníku, po pečlivém zvážení, dospěl k závěru, že trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 30 měsíců, je nepřiměřeně přísným a k naplnění jeho výchovného účelu postačí uložení trestu kratšího trvání. Odvolací soud vzal v potaz osobu obžalovaného, jeho dosavadní bezúhonnost, skutečnost, že obžalovaný se k trestné činnosti doznal a spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, jakož i to, že plně uhradil škodu vzniklou z trestné činnosti. Vzhledem k uvedenému bylo odvolacím soudem rozhodnuto o uložení trestu zákazu činnosti obžalovanému, a to na přiměřenou dobu 2 let.

Za situace, kdy si odvolací soud vytvořil předpoklady pro nové rozhodnutí, postupoval v souladu s ustanovením § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu a k odvolání obžalovaného zrušil výrok o trestu zákazu činnosti. Dle ustanovení § 259 odst. 3 tr. řádu potom nově rozhodl tak, jak se podává z výrokové části rozsudku soudu I. stupně.

Ze všech shora uvedených a zevrubně rozvedených důvodů bylo proto rozhodnuto tak, jak uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr. řádu, § 265e odst. 1 tr. řádu), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. řádu).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr. řádu).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm.a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání, lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1,2 tr. řádu).

V Táboře dne 30. září 2015

JUDr. Jiřina Roubíčková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Alice Srbová

